Setmana del 8 al 14 de Juny

Vol 11

CASAL DE GENT GRAN DEL BAIX GUINARDÓ

BUTLLETÍ SETMANAL

El Casal a casa

SALUT

- Consulta la revista ferSalut.
- Sessió de Yoga en cadira.
- Fase 2 a Barcelona.
- Actitud en la desescalada.
- Afrontar la nova normalitat.
- Pistes de petanca obertes.
- Jardins per passejar.
- Cuina del món: Pollastre fregit (Tailàndia).

ENTRETENIMENT I CULTURA

- Biblioteques, museus i exposicions obertes.
- Cirque du Soleil: Crystal.
- 28a Mostra de films de dones.
- Tour virtual: Pinacoteca di Brera (Milà).

NOVES TECNOLOGIES

- Utilitzar Zoom al mòbil per videotrucades.
- Apps recomanades per establir nous hàbits.
- **Canal Youtube Gran Gent en Xarxa Horta-Guinardó.**

LA VEU DELS SOCIS

COLLSEROLA

A l'Edat Mitjana es comença a dibuixar l'estructura del paissatge que ens ha arribat fins avui: masies amb clarianes de conreu, nuclis veïnals, ermites, castells i monestirs lligats tots ells per una xarxa de camins. D'entre el llegat arquitectònic més significatiu és de destacar, a l'interior de la serra, ermites com ara St. Adjutori, St. Medir, la Salut de Madrona, Sta. Creu d'Olorda, St. Pere de Romaní, Sta.Ma. de Vallvidrera o St. Iscle de les Feixes.

Esment a part mereixen l'antic monestir femení de Sta. Ma. de Valldonzella, de vida efímera, i les precàries restes de la residència reial de Valldaura. També cal esmentar els grans monestirs de la perifèria: Pedralbes, St. Genís dels Agudells i St. Cugat del Vallès i tanmateix els nuclis originals de les actuals viles i ciutats; al front del Llobregat destaquen els castells defensius d'El Papiol i Castellciuró.

D'aquesta època medieval prové el nom de Collserola; documentat l'any 1003, és la fusió de coll més l'increment de l'antic article sa i la paraula erola que vol dir clariana en un lloc elevat.
El coll de l'erola devia ser molt important, ja que hi passava la ruta de Barcelona a St. Cugat (i encara hi passa) i per això va donar nom a la serra.

Collserola. Petita guia del Parc.

Isabel Serra - professora voluntària de català i component de la comissió de gènere.

ENTRE LA REALITAT I L'OBLIT

Ni un soroll, ni una remor. Somnolència. I com un llangardaix al sol, l'anciana entrà en una letàrgia que la va fer perdre el món de vista. Quan de sobte va obrir els ulls, davant seu un home jove i ben plantat la mirava. No portava bata blanca ni verda. Ella no es va moure de la butaca. Cap gest de sorpresa o d'ensurt. Tan sols girà el cap en direcció a la porta de l'habitació, ara entornada. No estava oberta com a ella li agradava. Un altre cop va mirar l'home de somriure afable que, de moment, no deia res.
-I vostè que hi fa aquí? Què vol? –Preguntà ella enrabiada.
-Raptar-la –digué.
-No em faci riure... A mi? No em penso moure de la butaca. Ja ho sap, ara arribarà el meu marit i el traurà a cops de peu.
-Que valenta! No pretenc fer-te cap mal, t'ho asseguro. Només vull ajudar-te.
-Ajudar-me? Se'n va per les bones o vol que el treguin de males maneres? O pitjor encara, que vinguin els de seguretat i el detinguin.
-Apa, aixeca't que jo t'ajudo, bonica.
Certament ningú va venir a auxiliar-la. El silenci era el tercer personatge del lloc on passaven els fets. Dos braços la van agafar per sota les aixelles i ella, com hipnotitzada, es va posar dempeus amb la seva ajuda. Mirat de prop no era tan jove, però sí ben plantat. Ell li oferí el braç i ella va passar el seu per recolzar-s'hi. Molt dignament recorregueren el passadís solitari fins arribar al vestíbul. Aleshores la dona s'aturà i s'encarà a l'home.

-No faré ni una passa més si no em diu on em porta i per què. Quin és el motiu... I vull saber què li ha passat al meu home i al personal del Centre... Què ha estat capaç de fer vostè amb ells!
I el va colpejar amb la poca força que li quedava. Ell no la va aturar.
-Calma't. Tots estan bé. T'ho prometo. Si vens amb mi fins el cotxe que hi ha aparcat davant mateix de la porta, t'espera una agradable sorpresa.
Ara rebutjà el braç que li oferia i molt digna sortí al carrer. Un taxi els esperava. D'una de les finestretes, uns centímetres oberta, es veia el morret negre d'un gos i va sentir uns lladrucs d'alegria. Era el Dic! Amb els seus bub-bubs li donava la benvinguda! Asseguda dintre el cotxe amb el gos a la falda que movia la cua i la mirava embadalit, va tancar els ulls i sospirà emocionada per tenir amb ella el gosset de casa. L'home, al seu costat, li preguntà:
-Ja no vols saber on anem?
La dona estava tan desorientada que no va respondre res.
-Anem a casa –respongué ell.
-A casa? A casa meva?
-Sí, a la torre de la carretera d'Osca.
-A la torre? I allí hi ha el meu marit?
-Ja pot arrencar –digué al conductor i a ella:- Això ho sabràs quan haguem arribat, però no temis res. Estigues tranquil·la. Diries que sóc un facinerós amb el meu aspecte de bon jan? Mira'm bé. Faig por?
Mirat de tan a prop, li van agradar el seu somriure càlid i la lluïssor dels seus ulls envoltats de petites arrugues.
-Doncs... la veritat és que no en fas gens de por. A més la teva cara se'm fa molt coneguda. Et conec, oi?
La manera com li va prendre la mà l'home li va transmetre un caliu conegut.
-Però no et pots fiar de ningú, ni dels coneguts, de vegades són unes males peces, els pitjors. Ha estat tot tan estrany! No puc entendre per què no és amb mi el meu home o el meu fill. Sap? Tinc un fill meravellós. No li haurà passat alguna cosa greu? –Es va neguitejar un altre cop- Porti'm amb ell, sisplau. Si no es mala persona com diu, ha de dur-me a casa amb el meu fill Joan.

-Ara hi anem cap a casa...I no te'n mouràs per res.
Es va abraçar al gos que semblava conèixer-la bé. Al cap d'uns segons la dona reclinava el cap a l'espatlla del seu fill sense saber-ho i, per fi, un benestar infinit la va embolcallar.

Anna Agustí - Professora voluntària dels tallers "Escriptura creativa" i "Aprèn a escriure poesia".

Si esteu interessats en participar en aquesta secció del butlletí amb els vostres textos, articles, poesies, etc... podeu enviar-los a la direcció de correu electrònica infobaixguinardo@gmail.com

60 dies que han canviat la nostra percepció del benestar i la incertesa.

Potser el retorn a la normalitat l'hem de saber fer amb noves ulleres i una nova mirada posada en la protecció de la natura i el medi ambient.

La primavera de 2020 serà recordada per l'excepcionalitat que estem vivint i per la incertesa respecte al futur. El Sars-cov2 i la seva malaltia, la Covid-19 ha trasbalsat les nostres vides en dos mesos i ha capgirat tot allò que teníem costum de fer, obligant-nos a pensar en una nova situació de vida amb més mesures de protecció i seguretat, més desconfiances i més pèrdues de llibertats... però a la vegada hem observat com la natura notava la poca presència i pressió humana i en part gràcies a unes bones pluges del primer trimestre, es despertava de manera ufanosa i com mai, herbes arreu de la ciutat que han enverdit els carrers i els escocells en aturar-se les tasques de manteniment, explosió de flors a la primavera en fantàstiques brolles arreu, increment de l'activitat pol·linitzadora, observació de fauna inusual a les ciutats, guineus, senglars i cabirols s'apropaven a carrers i ciutats sense cap por, un aire més net amb una davallada dels contaminants, uns cels més blaus i radiants, com feia molts anys que no vèiem.

També hem descobert que la vida sense tant ús del cotxe és possible, les ciutats han començat a prendre mesures per reduir la presència de vehicles, amb més zones per als vianants i pacificació de carrers.

Aquesta mostra de diversitat ens indica que potser aquest retorn a la normalitat l'hem de saber fer amb noves ulleres i una nova mirada posada en la protecció de la natura i el medi ambient. L'Educació Ambiental des dels inicis dels anys setanta ha intentat desenvolupar estratègies que ajudessin a l'ésser humà a situar-se en la terra i conèixer els seus límits d'actuació vers el seu entorn. Multitud de programes per al desenvolupament sostenible han anat en aquest sentit. I vés per on, una insignificant cadena d'ADN, en pocs dies, ha fet veure a bona part de la població mundial, el concepte de pandèmia, com aquestes s'originen en part per problemàtiques ambientals associades, la lluita del canvi climàtic i la descarbonització, són importants, un nou estil de vida és possible, apostar per altres energies, per al cooperativisme, l'economia circular...

Hem de veure aquesta situació de la Covid-19 com una oportunitat. El període de desconfinament està en marxa i sembla que aviat podrem reincorporar-nos a les nostres tasques amb la 'nova normalitat', que seran noves mesures de seguretat i amb restriccions que hem de ser capaços que no ens limitin la creativitat i la capacitat d'acció. Caldrà fer-ho amb aquesta nova mirada d'estima per la biodiversitat, les plantes i els animals i els seus hàbitats. No són els nostres enemics i aquesta pandèmia ens ha de servir també per aprendre alguna cosa. La preservació de la natura i la bona gestió de la mateixa ens ajudarà a lluitar vers noves pandèmies i noves situacions sanitàries que ens puguin arribar. No sabem com serà el futur pròxim, la incertesa ha arribat per quedar-se, aquesta distància física que ens hem marcat esdevindrà una distància social si s'allarga molt en el temps i caldrà adaptar-nos i canviar algunes de les nostres maneres de pensar si volem minimitzar el seu impacte a les nostres vides.

L'economia al país també ha estat molt malmesa i la seva recuperació no serà ràpida ni fàcil i comportarà patiment per a molts. Esperem que aquest malson passi aviat i del nou aprenentatge en traiem una millor relació de l'espècie humana amb la resta de la biodiversitat natural i una nova comprensió de quin és el valor en majúscules de la vida.

Pere Vives @VivesPere.
Cap d'Educació Ambiental de la Fundació Pere Tarrés.

https://xarxanet.org/opinio/60-dies-que-han-canviat-la-nostra-percepcio-del-benestar-i-la-incertesa